

IRINA NUȚU

cl. a VII-a, Școala nr. 2, Piatra-Neamț

Premiul III, secțiunea „Poezie – elevi de gimnaziu”

Pedeapsa

Când țin în mână
acel cuțit
nu voiesc crudă răzbunare,
dar nici oarbă milă...

Aș spune că mi-e dor de tine,
dacă povara crimei
pe care nu eu am săvârșit-o
nu mi-ar usca stropul ud de speranță.

Sunt nevinovată!
și știi că tu,
asasinul sufletului meu,
nu te mai întorci la locul faptei...

Gratiile astea mizerabile
nu mă împiedică să-mi dăruiesc visele paznicilor...
(măcar ei le pot împlini!).
Celula asta-nghesuită nu-mi poate opri
gândurile negre
să-ți omoare
(doar în vis)
zâmbetul crud.

Dar nu, asta nu-i pedeapsa mea.
Tu, tu,
TU
ar fi trebuit să fii aici!
Mi-ai înjunghiat propria-mi poveste.
Iar eu...
m-am mințit și m-am predat,
ca tu să rămâi
în inima mea
veșnicul
nevinovat.

Clipele ca măgelele

Speriât, ticăitul ceasului înșiră secunde
pe șnurul împletit al anilor,
așa cum tu înșirai cu ochii-n lacrimi măgelele vechi
pe lăntișorul rupt al străbunicii.

Ar vrea și el o pauză, căci de milioane de ani
doar ăsta-i e scopul,
dar timpul nu-și oprește cursul (ne)firesc
pentru nimeni...

Zâmbetul ridat al bătrânei a murit totuși demult,
și nimeni nu poate să-l învie.
Măgelele sunt tot la tine-n mâini,
ochii în lacrimi iar se scaldă,
și chiar de-n piept inima-ți bate prea încet, bunico,
clipele s-au scurs pe lângă tine și abia azi ai realizat că
nu mai esti copilul de acum 80 de ani.

Axiomă

Niciun matematician nu poate afla
Câți pași spre drumul cel bun au fost făcuți
într-o viață.
Nu ai nevoie de o ecuație cu necunoscuta „X”
ca să descoperi
de câte ori cineva a zâmbit
cu-adevărat.
Numărul lui Avogadro nu poate afla
câte gânduri au zburat departe,
La fel cum nici legile refracției
nu pot face ochii sufletului să vadă doar
Adevărul.
Universul e un calcul infinit, dar și o artă.
Dumnezeu a creat perfecțiunea de a fi imperfect.
Viața nu are o teoremă,
pentru că
a trăi nu e o știință exactă!